

ELLE KENNEDYOVÁ

VPLYV

HRAJÚ NEBEZPEČNÚ HRU,
ALE STOJÍ TO ZA TO RIZIKO

ZÁPISKY Z KAMPUSU

17+

ELLE KENNEDYOVÁ

VPLYV

Preložila Anna Kolčiterová

Elle Kennedy
THE GRAHAM EFFECT

Copyright © 2023. THE GRAHAM EFFECT by Elle Kennedy

Translation © 2025 by Anna Kolčiterová

Cover design © Vivien Summer, www.vivien-summer.de

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9994-8

Prológ

Gigi

Je to celebrita alebo čo?

Pred šiestimi rokmi

Keď som bola malá, otcov kamarát sa ma opýtal, čím chcem byť, keď vyrastiem.

Hrdo som odpovedala: „Stanley Cupom.“

Moje štvorročné ja si myslelo, že pohár je osoba. Vlastne zo všetkých tých rozhovorov dospelých som pochopila, že otec Stanleyho Cupa osobne pozná (teda že ho niekoľkokrát stretol). A také niečo sa podarilo len tým najpopolanejším. Pre mňa to znamenalo, že Stanley, nech už to bol ktokoľvek, musí byť nejaká legenda. Fenomén. Osoba, ku ktorej ostatní vzhliadajú.

Nestačí byť ako môj otec, obyčajným profesionálnym športovcom, alebo mama, obyčajnou hudobnou skladateľkou s mnohými oceneniami na konte.

Chcela som byť Stanley Cupom a šéfovať svetu.

Už sa nepamätám, kto splasol tú bublinu. Asi moje dvojča Wyatt, nenapraviteľný likvidátor snov.

Bolo však už neskoro. Kým Wyattovi otec hovoril *šampión*, mne Stanley alebo, keď bol unavený, jednoducho Stan. Ešte aj mama, ktorá predstierala, že ju všetky tie hlúpe prezývky z hokejového sveta obťažujú, to občas ušlo. Minulý týždeň pri večeri poprosila Stanleyho, aby jej podal misu so zemiakmi. Zradkyňa.

Dnes ráno na zoznam pribudol ďalší zradca.

„Stan!“ ozve sa hlas z druhého konca chodby. „Idem po kávu pre otca a ostatných trénerov. Chceš niečo?“

Zagánim na otcovho asistenta. „Sľúbil si, že ty ma tak nebudeš volať.“

Tommy predstiera, že ho to zamrzelo. Následne ľútosť vyhodí von oknom. „Dobre teda. Neútoč na mňa, som len poskok, ale možno je načase akceptovať, že tento súboj prehrávaš. Chceš radu?“

„Ani nie.“

„Zlatko, mala by si tú prezývku konečne akceptovať.“

„Nikdy,“ zamrmlam, „ale prijímam zlatko. Môžeš ma tak volať. Pohladí ma to a zároveň posilní.“

„Ako si želáš, Stan.“ Pobaví ho môj pobúrený výraz a znova sa opýta: „Kávu?“

„Nie. Ďakujem.“

Tommy energicky odchádza. Za tri roky, čo robí otcovi osobného asistenta, si nedoprial ani päťminútovú prestávku. Povedala by som, že ešte v snoch sa mu premietajú samé bežiacie pásy.

Pokračujem po chodbe do dámskej šatne. Rýchlo skopnem tenisky a obujem si korčule. Je pol ôsmej ráno, takže mám dosť času na rozcvičku. Keď sa rozbehne kemp, zavládne tam chaos. Dovtedy mám však ihrisko len pre seba. Len ja a krásny hladký ľad nepoškodený stovkami šrámov od korčúl.

Rolba práve dokončuje posledné kolo. Nasajem svoju najobľúbenejšiu vôňu: studený vzduch a ostrý pach pogumovaných podláh. Kovový akcent nabrúsených korčúl. Ťažko opísať, aké je to pre mňa príjemné.

Vybehnem na ľad a odjazdím niekoľko ledabolyých kôl. Ani som sa nezapísala do juniorského kempu, ale telo mi nedovolí odkloniť sa od rutiny. Odkedy si pamätám, vždy som vstávala skoro ráno, aby som stihla aj osobný tréning. Občas jednoduché cviky, inokedy len tak bezcieľne jazdím. Počas hokejovej sezóny, keď musím naozaj tvrdo trénovať, dávam si pozor, aby som to neprehnala. Tento týždeň som však neprišla hrať, iba vypomôcť otcovi. Takže mi nič nebráni šprintovať naprieč halou.

Korčuľujem tvrdo a rýchlo, preletím okolo bránky, prudko zabočí a opäť zrýchľujem k modrej čiare. Kým spomalím, srdce mi búši tak nahlas, že nepočujem hlas z domácej lavičky.

„... tu byť!“

Obzriem sa a zbadám chlapca približne vo svojom veku.

Najprv si všimnem, ako na mňa zazerá.

Potom, že aj napriek zazeravému výrazu tváre fakt dobre vyzerá.

Jeho namrzená tvár nestratí nič na atraktivnosti. Akoby ešte lepšie vyzeral. Drsný rebel.

„Hej, počula si ma?“ Hlas má hlbší, než som čakala. Akoby spieval country balady niekde na verande v Tennessee.

Preskočí cez nízke dvierka a pristane korčuľami na ľade. Uvedomím si, aký je vysoký. Čnie nado mnou a asi nikdy v živote som nevidela také modré oči. Neskutočne tmavé. Ocelovozaťirové.

„Čo prosím?“ opýtam sa a snažím sa pritom necivieť. Ako môže byť niekto taký atraktívny?

Vysokú postavu zahaľujú čierne hokejové nohavice a sivý dres. Je chudý, ale už v pätnástich či šestnástich má statnú postavu ako hokejista.

„Vravím, že tu nemáš čo robiť,“ vyštekne.

Okamžite sa prebudím z tranzu. Aha, dobre. Tento chalan je debil.

„A ty máš?“ oponujem. Kemp sa začína až o deviatej. Viem to, lebo som Tommymu pomáhala s kópiami rozpisov pre všetkých zúčastnených.

„Hej, začína sa hokejový kemp. Prišiel som sa zahriať.“

Premeria si ma magnetickým pohľadom. Nasáva moje tesné rifle, fialovú mikinu a ružové podkolenky.

Nadvihne jedno obočie a dodá: „Asi si si pomýlila dátumy. Kraso-korčuľovanie je na budúci týždeň.“

Zazriem na neho. Tak nie je iba debil, ale korunovaný debil.

„Vlastne, ja –“

„Vážne, princezná,“ preruší ma drsným hlasom. „Nemáš tu čo robiť.“

„Princezná? Videl si sa niekedy v zrkadle?“ odsekнем. „To teba by mali zvoliť za kráľa plesu.“

Opätujem mu podráždený výraz. Drzo na mňa zagáni. Tento jeho pohľad ma presvedčí, že si z neho musím trochu vystreliť.

Myslí si, že sem nepatrím?

A hovorí mi princezná?

Hej... len sa neposer, ty debil.

Nevinne si zastrčím ruky do zadných vreciek. „Pardon, nikam nejdem. Musím pracovať na piruetách a saltách a podľa toho, čo vidím,“ mávla som rukou na prázdne ihrisko, „je tu dosť miesta pre nás oboch. A teraz ma ospravedlň, ale táto princezná musí makať.“

Znova na mňa zagáni. „Povedal som ti tak iba preto, že neviem, ako sa voláš.“

„Možno sa stačilo len opýtať.“

„Dobre.“ Zahromží popod nos. „Ako sa voláš?“

„Do toho ňa nič.“

Vyhodí ruky nad hlavu. „To je jedno. Chceš ostať? Ostaň. Hor sa do tých skokov. Ale keď prídu tréneri a vyhodia ňa, tak za mnou nechod.“

Odkorčuľuje a na dokonalom ľade zanechá hrubé ryhy. Začne krúžiť v smere hodinových ručičiek a ja z trucu vyrazím opačným smerom. Keď sa minieme, zazrie na mňa. Ja sa na oplátku usmiejem. Následne, pretože ho chcem dráždiť, začnem sa točiť na mieste. Čupím na mieste a držím jednu nohu vystretú pred sebou, takže pri druhom kole som mu priamo v ceste. Začujem hlasné vzdychnutie, potom sa vyberie opačným smerom.

Pravda, v detstve som sa krasokorčuľovaniu trochu venovala. Nebola som dosť dobrá, alebo ma to asi nebavilo, no otec trval na tom, že mi lekcie prospejú. Nemýlil sa. Hokej je predovšetkým o fyzike, ale krasokorčuľovanie si vyžaduje istú finesu. Už po prvom mesiaci som vnímala zlepšenia v koordinácii, rýchlosti a polohovaní tela. Vďaka práci s ostrím sa zo mňa stala lepšia korčuľiarica. Lepšia hokejistka.

„Dobre, vážne, choď na bok.“ Prudko zastaví a spod korčúľ mu vyletia ľadové stružliny. „Nestačí, že sa s tebou musím deliť o ľad. Aspoň rešpektuj môj osobný priestor, princezná.“

Vstanem a prekrížim si ruky na prsiach. „Nevolaj ma tak. Volám sa Gigi.“

Odfrkne si. „Jasné, že áno. Typické meno pre krasokorčuliarku. Budem hádať. Je to skratka niečoho dievčenského a rozmarného ako... Georgia. Nie. Gisele.“

„Nie je to žiadna skratka," odpoviem chladne.

„Naozaj? Takže len Gigi?“

„To si vážne uľahuješ z môjho mena? A ty sa ako voláš? Určite je to niečo drsné. Jasný Braden alebo možno Carter.“

„Ryder," zamrmle.

„Samozrejme," rozosmejem sa.

Na okamih sa zatvári naštvane, no rýchlo sa spamätá a vystrúha rozčarovaný výraz. „Nemotaj sa mi do cesty.“

Keď sa otočí chrbtom, zaškerím sa a vyplazím na neho jazyk. Keď ma už tento debil oberá o vzácny ranný pobyt na ľade, môžem mu aspoň poriadne liezť na nervy. A tak mu čo najviac leziem do cesty. Zrýchľujem, ruky mám naširoko a začnem sa točiť na mieste.

Dočerta, krasokorčuľovanie je naozaj zábavné. Už som zabudla, ako ma to bavilo.

„A je to tu, teraz ti vyčistia žalúdok," začujem Ryderov škodoradostný hlas. Tuším v ňom počujem aj satisfakciu.

„Gisele, radšej sa vypar, než našťveš Garretta Grahama.“

Dokorčuľujem k nemu a tvárim sa prihlúplo. „Garretta akého?“

„Vážne si zo mňa uľahuješ? Nevieš, kto je Garrett Graham?“

„Je nejaký známy alebo čo?“

Ryder na mňa civie. „Je to známy hokejista. Toto je jeho kemp.“

„Ach. Áno. Ja sledujem iba krasokorčuliarov.“

Pohodím vlasmi a prefrčím okolo neho. Chcem stihnúť ešte jednu figúru, aby som zistila, či si ešte niečo pamätám z lekcí.

Zrýchlim. Hľadám rovnováhu. Nemám zúbky, lebo mám obuté hokejové korčule, ale na tento skok ich nepotrebujem. Začnem sa točiť, zrýchľujem, odrazím sa a rotujem vzduchom.

Pristátie je otrasné. Nemala som správnu polohu. A tiež som to prehnala s otočkou, ale akosi sa mi podarí nepadnúť na nos. Zamračím sa nad nedostatkom vlastného pôvabu.

„Gigi! Čo to, dočerta, robíš? Chceš si vyvrtnúť členok?“

Otočím sa k plexisklu. Stojí tam môj otec a mračí sa. Má na sebe šiltovku a tričko s logom kempu, na krku zavesenú pišťalku a v ruke polystyrénový pohár s kávou.

„Prepáč, ocko,“ poviem ostýchavo. „Len som niečo skúšala.“

Začujem priškripaný hlas. Ryder sa postaví vedľa mňa. Modré oči má temné.

Nevinne sa na neho usmejem. „Čo?“

„Ocko?“ zamrmle popod nos. „Ty si jeho dcéra?“

Neviem si pomôcť a zasmejem sa. „Nie len to, ale dnes mu budem pomáhať pri vašom tréningu strielania.“

Zúži sa mu pohľad. „Ty hráš hokej?“

Poklepem ho po pleci. „To nič, kráľ plesu. Budem ťa šetriť.“

Prepis Hokejových kráľov

Dátum premiéry: 28. 7.

© Spoločnosť športového vysielania

Jake Connelly: Keď už hovoríme o poriadnych katastrofách, povedal by som, že nám to pekne ladí s nasledujúcou témou. Zo sveta vysokoškolského hokeja prichádza senzácia: spojenie Briaru a Eastwoodu. G, hovoríme o vašej alma mater.

Garrett Graham: Chodí tam aj moje dieťa. Ostáva to v rodine, no nie?

Connelly: Na stupnici od jedna do desať, pričom jedna je katastrofa a desať apokalypsa, ako veľmi zle to vnímate?

Graham: Nuž, nie je to ktoviečo.

Connelly: To sú teda značne umiernené slová.

Graham: Nuž, áno. Ale preberme si to do detailov. Odhliadnuc od faktu, ktorý nemá precedens, teda spojenie dvoch hokejových programov 1. divízie do jedného. Ale možno to má aj výhody. Chad Jensen bude mať k dispozícii supertím. Veď sa na to pozrime, Colson a Ryder na rovnakej súpiske? A to ani nehovorím o Demainovi, Larsenovi a Lindley. A Kurthovi v bránke. Tento tím bude nezastaviteľný.

Connelly: Určite aspoň na papieri. A budem prvý, kto to uzná. Chad Jensen je jeden z najúspešnejších trénerov vo svete vysokoškolského hokeja. Dvanásťkrát účasť v Ladovej štvorke a sedem víťazstiev počas jeho pôsobenia v Briari. Drží rekord v počte výhier v šampionáte –

Graham: Váš svokor vám platí, aby ste mu robili meno? Alebo to robíte zadarmo, aby ste u neho získali body?

Connelly: Hovorí človek, ktorý pod jeho taktovkou vyhral tri zo spomínaných siedmich šampionátov.

Graham: Hej, jasné. Takže sme obaja zaujatí. Žarty bokom, Jensen je zázračný, ale ani on nedokáže zmazať desiatky rokov rivality a nepriateľstva. Briar a Eastwood sú v konferencii roky súpermi na nože. A zrazu majú hrať v spoločnom tíme?

Connelly: Nuž, má pred sebou neľahkú úlohu, len čo je pravda. Ako ste však povedali, ak sa im to podarí, ak dokážu hrať ako jeden tím, mohli by sme byť svedkami niečoho výnimočného.

Graham: Buď to, alebo sa tí chalani pozabíjajú.

Connelly: Nuž, čoskoro to zistíme.

1

Gigi

Čaro drzého sukničára

Hokejista nie je len ten, kto hrá hokej.

Ten, kto hrá hokej, príde na ihrisko hodinu pred zápasom, obuje si korčule, odohrá tri tretiny, prezlečie sa do civilu a uteká domov.

Hokejista tým športom žije. Stále trénujeme. Vkladáme do toho všetok čas. Dve hodiny pred tréningom už makáme na technike. Mentálnej, fyzickej, emocionálnej. Posilňujeme sa, zlepšujeme, ženieme svoje telá na hranu. Športu venujeme celý život.

Hrať na univerzitnej úrovni si vyžaduje neskutočné odhodlanie, ale odjakživa som sa mu chcela postaviť čelom.

Týždeň pred začiatkom semestra na briarskej univerzite sa vraciam k štandardnej rannej rutine. Obdobie mimo sezóny je fajn, lebo mám viac času na priateľov a rodinu, môžem dlho spať a jesť, čo chcem, ale vždy sa teším na začiatok novej sezóny. Bez svojho športu sa cítim stratená.

Dnes ráno trénujem na jednom z dvoch ihrísk v univerzitnom centre. Jednoduché cvičenie, pri ktorom zrýchľujem do zákruty a vystrelím puk na bránku. Síce vždy, keď netrafím, si nadávam, no nič sa nevyrovná zvuku puku udierajúceho o mantinel v prázdnej aréne.

Po hodine si všimnem trénera Adleyho. Stojí pri lavičke domácich a gestikuluje mojím smerom. Dokorčuľujem k nemu v prepotenom tréningovom drese.

Mykne mu kútikom úst. „Nemáš tu čo robiť.“

Stiahnem si rukavice. „Hovorí kto?“

„Hovorí NCAA pravidlá ohľadom tréningov mimo sezóny.“

Zaškerím sa. „Ohľadom oficiálnych tréningov pod vedením trénera. Ja sa tu len tak hrám vo voľnom čase.“

„G, vieš, že na seba nemusíš byť takáto tvrdá.“

„Fíha,“ provokujem. „Chcete povedať, že nemám ísť na hranice vlastných možností?“

„Nie, len chcem, aby ti ostalo trochu energie na –“ Odmlčí sa a s úsmevom pokračuje. „Vieš, čo? Nechaj tak. Zabúdam, že si Grahamová. Ozajstná dcéra svojho otca.“

Iskru hrdosti rýchlo potlačia výčitky. Keď máte známeho rodiča, veľa času strávite v jeho tieni.

Keď som začala hrať, vedela som, že ma budú donekonečna porovnávať s otcom. Je žijúca legenda, o tom niet pochýb. Je držiteľom toľkých rekordov, že je ťažké mať o nich prehľad. Do štyridsiaty hral v profilige a ešte aj v tom veku v poslednej sezóne išiel ako mašina. Pokojne mohol hrať ďalší rok či dva, ale otec je múdry. Odišiel na vrcholu. Podobne ako Gretzky, ku ktorému ho často prirovnávajú.

Mala by som tie drobné výčitky potlačiť. Viem to. Ak už vás majú s niekým porovnávať, prečo nie s jedným z najlepších športovcov v histórii. Asi ma len poznačili všetky výhrady voči ženám, ktoré spreádzajú komplimenty, čo som za tie roky dostala.

Hrá naozaj dobre... na dievča.

Fakt dobré štatistiky... na to, že je žena.

Nikto nepovie hokejistovi, že na chlapa hrá naozaj dobre.

Pravda je, že ženský a mužský hokej sú dva značne odlišné svety. Ženy majú menej možností uplatniť sa po vysokej škole na profesionálnej úrovni, ženská liga má oveľa menej priaznivcov, výrazne nižšie platy. Chápeť to. Jediný zápas NHL zrejme pritiahne miliónkrát viac divákov než všetky ženské zápasy dohromady. Muži si zaslúžia každý cent výplaty a každú príležitosť, ktorú dostanú.

Iba to znamená, že ja musím využiť všetky možnosti, ktoré mám ako žena.

A čo to znamená?

Olympiáda, bejby.

Od šiestich rokov bolo mojím snom dostať sa do olympijského výberu USA a získať zlatú medailu. A odvtedy na tom pracujem.

Tréner mi otvorí dvere. „Ešte stále platí, že otec príde, aby tento rok zlepšil svoj kemp?“

„Hej, tento týždeň. Potrebuje sa najprv trochu spamätať. Minulý týždeň sme sa vrátili z dovolenky v Tahoe.“

Každý august strávi celá rodina pri jazere Tahoe. Pridajú sa k nám zvyčajne aj kamaráti a širšia rodina. Celý čas sa u nás striedajú hostia.

„Tentoraz sa tam zastavili otcovi bývalí spoluhráči z Bostonu, a poviem len tolko, že každé ráno sa v lodenici povalovalo množstvo chlapov s opicou,“ dodám s úsmevom.

„Bože, pomáhaj tomu jazeru.“ Adley si dosť dobre uvedomuje, čoho je otec so spoluhráčmi schopný. Keď otec hrával za Bruins, pracoval tam ako asistent trénera. Vlastne to otec uchmatol Toma Adleyho, aby koučoval ženský tím na Briari.

Aj keby som chcela uniknúť z otcovho tieňa, jeho meno kričí z budovy. Grahamovo centrum. Vďaka finančnému daru pred desiatimi rokmi sa celý dievčenský program spamätal. Nové priestory, noví tréneri, noví pracovníci hľadajúci talenty na stredných školách. Dlhé roky bol program len chudobným príbuzným mužského variantu, no otec mu vdýchol nový život. Vravel, že chcel poriadny program, ak by som sa niekedy rozhodla chodiť na Briar.

Ak.

Ha.

Akoby som mala ísť niekam inam.

„Čo tu dnes vlastne robíte?“ opýtam sa trénera cestou tunelom.

„Jensen ma požiadal, aby som mu pomohol s tréningovým kempom.“

„Dočerta, to už sa dnes začína?“

„Áno, a urob mi láskavosť. Povedz dievčatám, nech sa krotia. Je to uzavretý tréning. Ak vás Jensen náhodou uvidí, budem predstierať, že o ničom neviem.“

„Čo tým myslíte, dievčatá –“

To už tréner zmizol za rohom smerom ku kanceláriám.

Odpoveď sa dozviem, keď dorazím do šatne. Stoja tam niektoré moje spoluhráčky.

„Hej, G, prišla si sa pozrieť na to divadlo?“ Kapitánka Withney Cormacová sa na mňa usmeje z lavičky.

„To teda hej. Nenechala by som si to ujsť. Ale Adley vraví, že máme byť nenápadné, ináč Jensen vyletí z kože.“

Camila Martinezová, tiež prváčka, si nahlas odfúkne. „Povedala by som, že Jensen bude mať plné ruky práce s kontrolou slintajúcich pitbulov, než aby si nás všimol na tribúne.“

Vyberiem si zo skrinky hygienické potreby. „Idem sa rýchlo osprchovať. Stretne sa tam.“

Odídem zo šatne a vbehnem do sprchy. Strčím hlavu pod teplú vodu a premýšľam, ako asi mužský tím prežije spojenie Briaru a Eastwoodu. Je to obrovská a veľmi rýchla zmena, takže mnoho hráčov to zaskočilo.

Eastwood bol celé desaťročia náš hlavný rival. Minulý mesiac zmizli z povrchu zemskeho. Presnejšie, zavreli celú univerzitu. Ako sa napokon ukázalo, hlásilo sa k nim málo študentov a nad vodou ich držalo len niekoľko programov, medzi nimi aj mužský hokej. Bolo isté, že Eastwood skôr či neskôr zatvorí brány a všetci športovci budú mať smolu. A na to dorazil Briar U ako rytier na bielom koni a vykúpil ich. Čo znamená, že Eastwood teraz patrí pod Briar. Tento vývoj situácie so sebou prináša niekoľko zmien.

Ich kampus v Eastwoode v New Hampshire ležiaci asi hodinu autom od Bostonu sa teraz oficiálne nazýva Briarsky kampus Eastwood. Ešte stále tam prebiehajú prednášky, ale na zjednodušenie fungovania sú všetky športoviská zavreté. Budovy čakajú na nový účel.

Mužský hokejový klub z Eastwoodu sa teda stal súčasťou klubu Briar.

Tréner Chad Jensen má teraz nezávideniahodnú úlohu – vziať dve obrovské súpisčky a skondenzovať ich do jedného tímu. Mnohí hráči z oboch družstiev prídu o svoje miesta.

Nehovoriac o tom, že sa navzájom neznášajú.

Toto si určite nenechám ujsť.

Osprchovaná si oblečiem vyblednuté rifle a tielko. Vlhké vlasy stiahnem do vrkoča a natriem si na tvár hydratačný krém, lebo vzduch v aréne mi vysušuje pokožku.

Spoluhráčky ma už čakajú na tribúne. Veľmi prezieravo dali pred dolnými lavičkami prednosť miestu vľavo za trestnými lavicami o niekoľko radov vyššie. Sme dosť blízko, aby sme dobre počuli, čo sa bude diať, ale zároveň dosť ďaleko, aby si nás tréner Jensen všimol.

Whitney sa posunie, aby som si mohla sadnúť vedľa nej.

Vzrušene počúvam tlmené zvuky prerastených chlapcov hrajúcich sa na mužov, šíriace sa akoby z tunela.

Camila sediacia predo mnou si pomädlí ruky a s neskrývanou radosťou na mňa mrkne. „Ideme na to.“

Hrajú v dvojiciach alebo v trojiciach. Tu nejakí druháci, tam zas štvrtáci. Majú na sebe čierne alebo sivé tréningové dresy. Všimnem si zopár chalanov, ktorí sa neisto poľahujú za dresy a na tvárach majú výrazy, akoby im z fariieb Briaru bolo zle.

„V podstate je mi tých chalanov z Eastwoodu ľúto,“ poviem.

„Mne teda nie,“ odpovie Camila a naširoko sa usmeje. „Minimálne rok sa budeme mať na čo pozerať.“

Pohľadom zablúdím na ľad. Niektorí hráči ešte nemajú nasadené helmy. Do oka mi padne známa tvár. Pri pohľade na ňu mi poskočí srdce.

„Case vyzerá dobre,“ povie Whitney. V jej hlase počujem známy tón. Je nechutná.

„Hej,“ zareagujem neurčito.

Lenže má pravdu. To je na tom nechutné. Môj ex je vážne fešák. Vysoký blondiak so svetlomodrými očami. Občas majú odtieň letnej oblohy.

Rozpráva sa so svojím kamarátom Jordanom Tragerom. Nevšimol si ma a ja som za to vďačná. Naposledy sme sa videli v júni, aj keď cez leto sme si občas napísali. Chcel ma prísť navštíviť, odmietla som. Necítim sa pri ňom vo svojej koži. Už to, ako mi pri pohľade na neho poskočilo srdce, mi hovorí, že som urobila dobre, keď som sa mu cez leto vyhýbala.

„Božemôj, zamilovala som sa.“

Camila odvedie moju pozornosť od Casa na ďalšieho nováčika.

Dobre. Je neodškriepiteľne krásny. Špinavé blond vlasy, svetlosivé oči a tvár, ktorou by zastavil premávku. Musí byť z Eastwoodu, lebo som ho ešte nikdy nevidela.

Camila takmer slintá. „Tuším ma ešte nikdy takto nevzrušil pohľad na chlapov profil.“

Niektorí chalani sa začali rozcvičovať. S hokejkami v rukách korčuľujú blízko mantinelov. Prezerám si hráčov, no ani jedného nepoznávam.

Camila sa nakloní dopredu a mrkne nadol. „Ktorý je Luke Ryder?“ opýta sa zvedavo. „Počula som, že Jensen ho vôbec nechcel.“

„Aha, jasné, určite nechcel najvyššie hodnoteného útočníka v krajine,“ povie Whitney sucho. „O tom teda pochybujem.“

„Hej, ten chalan nemá najlepšiu reputáciu,“ namietne Cami. „Nečudovala by som sa Jensenovi, že chce mať v tíme poriadok.“

To dáva zmysel. Všetci vieme, čo sa pred pár rokmi stalo na juniorských majstrovstvách. Luke Ryder sa po tom, čo tím USA získal zlato, pobil v šatni so spoluhráčom. Zlomil mu sánku, takže skončil v nemocnici. Celý incident sa zamietol pod koberec, alebo aspoň jeho dôvody. Doteraz nie je jasné, kto začal, ale podľa toho, že väčšinu zranení mal ten druhý hráč, zdá sa, že Ryder si vybavoval staré účty.

Pokiaľ viem, odvtedy sa ovláda, ale zmastíť spoluhráča, to sa s vami povezie. Je to škvrna v zázname bez ohľadu na jeho kvalitu.

„To je on,“ ukážem na ľad.

Luke Ryder dokorčuľuje k blondiakovi, na ktorého Cami ešte stále hľadí zasneným pohľadom, a k ďalšiemu hráčovi s krátkymi tmavými vlasmi. Všimnem si Ryderovu prísne tesanú bradu, v tom si nasadí helmu a odvráti pohľad.

Je rovnako atraktívny, ako som si ho pamätala. Akurát už nie je vychudnutý pätnásfročný výrastok. Vyrástol, zmohtnel a má riadne svaly. Srší z neho čistá energia.

Nevidela som ho od toho mládežníckeho kempu, ktorý môj otec zorganizoval pred piatimi či šiestimi rokmi. Dodnes ma rozču-

luje, keď si spomeniem, ako sa na mne bavil. Ako mi povedal, že nepatrím na ľad. A ešte si myslel, že som krasokorčuľiarica. A nazval ma princeznou. Debil. Bolo fakt zábavné zmazať mu z tváre ten drzý úškrn, keď sme neskôr nacvičovali dvaja na jedného. Prekorčuľovala som jeho a ďalšieho chalana a strelila gól. Tešia ma tieto drobnosti.

„Je vážne sexi,“ povie Whitney.

„To je to čaro drzého chlapca sukničkára,“ pridá sa Cami. „Vďaka tomu sú ešte viac sexi.“

Všetky sa zasmejeme.

„A on je drzý chlapec?“ opýta sa Whitney.

Cami sa zasmee a povie: „Nuž, je to jasné na prvý pohľad. Len sa na neho pozri. A je známy tým, že ide s každou. Ale nie nejakým konvenčným spôsobom.“

Štuchnem ju do boku a zaškerím sa. „Čo to znamená? Ako sa dá začať si s niekým nekonvenčným spôsobom?“

„Znamená to, že sa veľmi nesnaží. Nikdy nedobiedza, nikdy sa nehrá na klasického drzého hokejistu. Moja sesternica ho minulý rok stretla na jednom večierku. Vravela, že celý čas len zachmúrene postával kdesi v kúte. S nikým neprehodil ani pol slova, no napriek tomu sa mu baby hádzali okolo krku. Doslova si môže vyberať zo zástupu.“

V aréne sa ozve hvizd. Inštinktívne spozornieme, a to ani nie sme na vlastnom tréningu.

Tréner Jensen vykorčuľuje na ľad v sprievode dvoch asistentov a Toma Adleyho. Opäť fúkne do píšťalky. Dvakrát rýchlo po sebe.

„Zoradte sa! Chcem vidieť dva rady v strede ihriska.“ Jeho hlas nesie celou arénou.

Chlapci si nasadzujú helmy a chrániče tváre, naprávajú rukavice. Je tu menej hráčov, než som čakala.

„Nemá náhodou Eastwood na súpiske takmer tridsať hráčov?“ opýtam sa Whitney.

Príkývne. „Počula som, že sa tréningový kemp delí na dve polovice. Toto je asi len jedna skupina.“

Pri pohľade na tímy sa uškrniem. Hráči Briaru stoja bok po boku, hráči Eastwoodu im presne sekundujú. Ryder stojí medzi dvoma ka- mošmi, bradu má napätú.

„Tak teda," vyštekne Jensen a tleskne. „Nestráčajme čas. Máme čo robiť, aby sme tento týždeň definitívne uzavreli súpisku. Začneme jednoduchým nástrelom s naháňackou. Trochu to rozprúdime."

Ostatní tréneri naženú hráčov za jednu z bránok. Podľa nastúpe- nia na začiatku sú teraz v pároch – vždy jeden hráč z Briaru a jeden z Eastwoodu.

Toto bude zábava.

„Prvý hráč vystrelí na bránku. Druhý bude forčekovať, aby získal ten puk nazad."

Opäť fúkne do píšťalky, aby sa veci dali do pohybu. Je to jedno z najjednoduchších cvičení, no aj tak pocítim vlnu vzrušenia. Zbožňu- jem túto hru. Z celého hokeja som nadšená.

Jensen hodí puk do rohu za bránku na druhej strane ihriska a prvá dvojica za ním šprintom vyrazí. Nemajú na dresoch mená ani čísla, takže neviem, o ktorých hráčov ide.

V druhej dvojici však okamžite spoznám Casa. Nie pre vzhľad, ale typický prejav s rýchlym štartom. Case Colson má tú najpresnejšiu ranu vo vysokoškolskom hokeji. Myslím si, že by prekvapil aj väčšinu brankárov v NHL. Nečudo, že ho draftovali do Tampy.

„Je to väčšia nuda, než som si myslela," zahromží Whitney. „Kde je nejaký ohňostroj?"

„To teda," pridá sa Camila. „Poďme preč –"

Nestihne ani dohovoríť, keď zrazu vypukne spomínaný ohňostroj.

Celé sa to začne tvrdým forčekom od Jordana Tragera. Videla som dosť zápasov Briaru, aby som poznala jeho agresívny štýl. Je to typický bitkár. A aj poriadny somár, takže keď mu druhý hráč opláca agresivitu, viem, že Trager mu určite šľavnato nadáva.

Než stačím žmurknúť, už si zhadzujú rukavice.

Počas normálneho zápasu nie sú bitky povolené. Obaja hlupáci by dostali stopku do konca zápasu a dištanc na ďalší. Počas tréningov sa takýto incident zvyčajne rieši disciplinárnou cestou.

Ale dnes?

Jensen ich nechá realizovať sa.

„Dočerta,“ precedí Whitney pomedzi zuby, keď hráč Eastwoodu nasadí Tragerovi na ľavé líce silný hák.

Ihriskom sa nesie Tragerov našťvaný výkrik. V okamihu sú obaja v sebe, držia sa za dresy a päste len tak lietajú. Od spoluhráčov, ktorí sa okamžite zlietli okolo, prichádzajú povzbudivé výkriky.

Keď sa dvojica zvezie na ľad s korčuľami pomotanými krížom-krážom, Cami sa zhrozene opýta: „Akože to Jensen ešte nestopol?“

Chad Jensen postáva asi tri metre od bitky a tvári sa znudene. Okolo neho panuje chaos. Hráči Briaru povzbudzujú Tragera. Hokejisti Eastwoodu zas svojho človeka. Vidím, že Case sa pokúsi rozohnať ich, no zastaví ho briarsky kapitán David Demaine.

„Doriti, ešte aj Double-D to necháva tak,“ čuduje sa Camila.

Súhlasím, je to trochu šokujúce. Demaine je celkom pokojný. To asi tie jeho kanadské korene.

Až keď sa na bielom ľade objaví červená šmuha, niekto sa konečne rozhodne zasiahnuť.

Keď zbadám Rydera, obočie mi vyletí nahor. Jeho vysoká postava rýchlo vyrazí na korčuľiach. Za okamih už ťahá svojho spoluhráča preč od Tragera.

Keď Trager vstane a pokúsi sa vrhnúť na soka, Ryder sa postaví medzi nich. Neviem, čo povedal Tragerovi, no ten okamžite zamrzne.

„Bože, to je sexi,“ vydýchne Whitney.

„Prerušenie bitky?“ opýtam sa pobavene.

„Nie, ale podarilo sa mu schladiť Tragera. To je hotový zázrak.“

„Najsexi vec, akú kedy kto spravil,“ súhlasne povie Cami a všetky sa zasmejeme.

Trager je hlučný a nevychovaný magor. Keď som chodila s Casom, tolerovala som ho, ale nebolo to vždy jednoduché. Tak predsa len mal náš rozchod jedno plus. Už žiadny Trager.

Jensen fúkne do píšťalky a konečne sa zapojí do rozpravy. Zavelí: „Tréning sa skončil. Teraz vypadnite.“

„Poďme aj my," náhle povie Whitney.

Nemôžem nesúhlasíť. Jensen určite vie, že sme tu, ale hoci nás doteraz nevyhodil, práve sme sa stali svedkami, ako sa tréning zmenil na krvavú bitku. Určite nepotrebuje svedkov na to, čo bude nasledovať.

Všetky tri bez slova odchádzame uličkou. Dole pod lavičkami sa musíme rozhodnúť. Buď pôjdeme cez tunel do šatní, kam utekajú aj ostatní so stiahnutými chvostmi, alebo vyskúšame dvojité dvere na druhej strane arény, pri ktorých stojí Jensen s ostatnými trénermi.

Než aby sme sa vystavili Jensenovmu hnevu, bez slov sa rozhodneme vyhnúť východu. Dorazíme k tunelu spolu s dvojicou hráčov z Eastwoodu.

Luke Ryder si ma všimne a na okamih zamrzne. Následne sa mu zúži pohľad – tie tmavomodré oči, na ktoré som nikdy nezabudla – a jedna strana úst sa mu stočí do úškrnu.

„Gisele," uľahuje si.

„Kráľ plesu," vrátim mu smeč.

Zachechce sa, ešte raz si ma premeria a odchádza.

2

Ryder

Žiadne zvieratká. Nikdy.

Tipnem si, že sme asi neurobili dobrý prvý dojem.

Možno sa mýlim. Možno sa Chad Jensen počas tréningov rád díva na krv a násilie. Možno ako tréner očakáva súboj na ľade v štýle Pána múch, ktorý oddelí mužov od chlapcov.

Jeho vražedný pohľad mi však hovorí, že nie, nie je taký tréner.

Kým si všetci hľadáme miesto na sedenie, v pohľade sa mu zračí nepokoj a nedočkavosť. Jensen nám dal iba päť minút na prezlečenie z dresov, takže cestou do prezentačnej miestnosti vyzeráme všetci roz-cuchane a neupravené. Hladíme si vlasy a strkáme tričká do nohavíc.

Je tu dvakrát viac chalanov než na ľade. Druhá tréningová skupina tu už sedela a s asistentom pozerali nejaký zápas. Všetci obozretne sledujú prichádzajúcich hráčov. Miestnosti dominuje veľký displej, pred ktorým stoja tri rady sedadiel. Nebudem klamať, je to tu oveľa krajšie než v Eastwoode. A tie čalúnené kreslá sa ešte aj otáčajú.

Tréner Jensen stojí v strede miestnosti, kým traja asistenti s kamennými tvármi sa opierajú o stenu vedľa dverí.

„Tak už ste to dostali von zo systému?“ opýta sa chladne.

Nikto nepovie ani slovo.

Kútikom oka sledujem Randa Hawleyho, ako si šúcha bradu. Od Colsonovho päťolízaka dostal poriadnu ranu. Mal však vedieť, ako sa to skončí, keď bude Tragera takto provokovať.

Keďže posledné roky hrávame proti Briaru pomerne často, dobre poznám celú ich súpisku. Viem, ktorí chalani sú ich hviezdy a na kto-

rých si dať pozor. Trager patrí medzi tých druhých. Je to búrlivý blázon známy tým, že úspešne priťahuje vylúčenia.

Nie je však náš najväčší rival. Táto méta patrí... mrknem na blond prváka sediaceho v prvom rade.

Case Colson.

Vážne, on je jediný v tejto miestnosti, o ktorého sa musím zaujímať. Veľmi dobrý hráč. Najlepší na Briari, čo znamená, že určite skončí v prvej päťke.

Mojej päťke.

Teda, ak ma Jensen neosolí a nestrčí do druhej formácie.

Neviem, čo je horšie. Nehrať v prvej formácii alebo hrať v tej istej formácii ako Colson. Zrazu mám veriť hráčovi z Briaru, že mi bude kryť chrbát? To určite.

„Ste si istí, že je to vyriešené?“ opýta sa tréner a díva sa na nás. „Nikto ďalší nechce vyťahovať vtáka a porovnať dĺžky? Trochu s ním tancovať, aby sme zistili, kto je najväčší chlap?“

Ďalšie mlčanie.

Jensen si prekríži ruky na prsiach. Je vysoký, má tmavé oči, prešedivené vlasy a široké plecia. Na to, že má cez šesťdesiat, má stále dobrú formu. Hádal by som mu o desať rokov menej.

Jednoznačne je to najlepší hokejista v univerzitnej lige. Asi preto ma tak ťaží spomienka, že keď som chcel nastúpiť na Briar, odmietol ma.

Odháňam skautov už od druhého ročníka na strednej. Dokonca aj tých z Briaru, na ktorý som sa chcel prednostne dostať. Nastal však čas promócie, a keď som sa mal rozhodnúť, čo ďalej, štipendium na Briari nebolo na stole. Dodnes sa pamätám na to ráno, keď som zahodil predsudky a požiadal o telefonát s Jensenom. Dokonca by som bol ochotný odísť z Phoenixu do Bostonu, aby som sa s ním stretol osobne. Celkom jasne mi však vysvetlil, že po „starostlivom zvážení“ ma nepovažuje za vhodnú súčasť svojho programu.

Nuž, pozrime sa, ako sa to vyfarbilo, čo?

Nielenže som tu, ale som najlepší hráč v miestnosti. Dočerta, veď ma draftovali v prvom kole.

„Dobre. Keď už sa skončila súťaž, kto ďalej došťí, vysvetlím vám

jednu vec. Ak ešte raz zdehonestujete môj tréning, už nikdy nebudete túto školu reprezentovať v hokeji."

Rand, ktorý netuší, čo sú to nuansy a ktorý si nedáva servítku pred ústa, sa rozhodne brániť. „Pri všetkej úcte, tréner," povie zastrene, „Eastwood nezačal. Za všetko môže Briar."

„Aj ty si Briar!" zahrmlí Jensen.

Rand okamžite sklapne.

„Nechápete to. Teraz ste jeden tím. Neexistuje žiadny Eastwood. Všetci patríte k mužskému hokejovému tímu Briar."

Niektorí chalani sa nervózne pomrvili.

„Pozrite, situácia nie je ideálna. Celé sa to zomlelo na poslednú chvíľu. Nedostali ste veľa času na transfer na iné školy či presun do iných programov. Vybabrali s vami," povie jednoducho.

Na okamih sa mi zahľadí do očí, no vzápätí mrkne na niekoho iného.

„A sľubujem, že ak sa nedostanete na súpisku, spravím všetko preto, aby ste skončili v nejakom inom tíme."

Zaskočí ma tou štedrou ponukou. Jensen má reputáciu ako necitlivý chruňo, ale možno má aj miernejšiu stránku.

„V každom prípade to nemení nič na fakte, že vás je skoro šesťdesiat, a na súpisku sa zmestí ani nie polovica. To nie sú dobré čísla." Hlas mu zosmutnie. „Mnohí sa do tímu jednoducho nedostanete."

Nastane ohlušujúce ticho. Nie je príjemné počuť jeho chladné slová. Ani pre mňa. Som si istý, že Jensen ma nemôže vysáňkovať z miesta v tíme, ale aj ja pocítim nepokoj.

„Takže, toto je plán na týždeň. Pretože nás to všetkých mierne zaskočilo, dostali sme od NCAA povolenie usporiadať týždňový tréningový kemp na utrasenie čísel. Na konci týždňa uzavriem súpisku spolu so zoznamom hráčov, ktorí nastúpia na prvý zápas. Potom si sadneme spolu s trénermi Maranom a Perettim a uzavrieme päťky. Nejaké otázky?"

Nevidím žiadne ruky.

„Medzitým by som chcel nominovať dvoch dočasných kapitánov počas trvania kempu. Následne keď sa urobí súpiska, môžete znovu hlasovať alebo si ponechať týchto dvoch."

Dvoch?

Prekvapene zdvihnem hlavu. Mrknem na spoluhráča a najlepšieho kamaráta v jednej osobe Shana Lindleyho. Tiež je zaskočený a tmavé oči mu žiaria. Technicky vzaté sem Eastwood prišiel bez kapitána. Náš bývalý kapitán nečakal na to, ako sa veci zomelú, a odišiel na Quinnipiac. Toľko ku kapitánovi, čo ostane s loďou až do konca. Súčasným kapitánom Briaru je francúzsky Kanadan David Demaine.

„Vzhľadom na fungovanie tímu si myslím, že mať dvoch spolupracujúcich kapitánov je najlepšia voľba. Chcem, aby ste si vybrali po jednom z hráčov Briaru a Eastwoodu.“

„Zdalo sa mi, že ste hovorili niečo o jednom tíme,“ zamrmle sarkasticky ktosi zozadu.

Trénerov dokonalý sluch sa nenechá zaskočiť. „To som teda hovoril,“ odsekne. „Akurát tiež nie som celkom naivný, aby som si myslel, že to tak bude iba preto, že som to povedal. Nie som rozprávková krstná mama, čo len zamáva čarovným prútikom a všetko bude v poriadku. Povedal by som, že najlepší spôsob, ako to prekonať, je mať dvoch kapitánov, aspoň na tento týždeň, ktorí budú spolupracovať a pripomínať všetkým, že patríme do jedného tímu —“

„Nominujem Colsona,“ povie zastreným hlasom Trager. Má poriadne napuchnutú peru.

Jensen napne bradu. Nerád sa necháva prerušovať.

„Nominujem Rydera,“ ozve sa môj spoluhráč Nazzy.

Potlačím povzdych.

Dobre, nevyvíja sa to ideálne.

Je mi jasné, čo sa deje. Vybrali dvoch najlepších hráčov. Nepovedal by som celkom, že dvoch ideálnych kapitánov. Po prvé, obaja sme prváci. Väčšina starších študentov si to zaslúži viac než my.

Po druhé, vôbec nie som dobrý kapitán. Šibe im? Vôbec sa na to nehodím. Nejdem tu nikoho držať za ruku a mať všetkých rád.

Chcem, aby ma všetci hlavne nechali na pokoji.

Case Colson sa zdá byť touto fraškou rovnako podráždený. Keď sa však obzriem okolo seba, vidím záplavu odhodlaných tvárí. Moji spoluhráči sú pripravení bojovať, mnohí rozhodne prikyvujú. Hráči Briaru sa tvária podobne.

Tréner to vníma rovnako ako ja. Boli stanovené frontové línie.

Nahlas vydýchne. „Tak takto to je? Týchto dvoch chcete? Colsona a Rydera?“

Davom sa prevalí vlna súhlasu. Dávajú najavo názor. Obe strany chcú, aby tá druhá vedela, že tomu velí ich hráč, ich hviezda.

„Kristepane,“ zamrmlm.

Shane sa zasmieje. Beckett Dunne na druhej strane si odfrkne. Rád by som tvrdil, že moji najlepší kamoši sú ako anjel a diabol, jeden je debil a druhý mi sedí na pleci a rozdáva dobro a súciti. Rád by som to tvrdil.

Lenže obaja sú jednoducho hajzli, čo si užívajú moje trápenie.

„Ryder, si s tým v pohode?“ pozrie sa na mňa Jensen prísne. To teda nie som.

„Hej, iste,“ klamem. „Všetko v poriadku.“

„Colson?“ opýta sa Jensen.

Case mrkne na kapitána z minulého roka. Demaine krátko prikývne.

„Ak to tak chce tím...“ zahundre.

„V poriadku.“ Jensen poíde k pódiu, aby si čosi zapísal do svojho zošita.

Bože, pomôž mi.

Napriek tomu, že mi hodili na krk nechcený titul, nemôžem poprieť, že mi trochu odľahlo. Takto sa ma Jensen určite nebude chcieť zbaviť.

Tréner poíde k bielej tabuli vedľa veľkého displeja s čiernou fixkou v ruke.

„Dobre, keď už máme toto vybavené, musíme si pred kempom prejsť zopár vecí. Po prvé. To, čo sa práve stalo s prvou skupinou tam vonku, je neakceptovateľné. Počujete ma?“

Jensen sa pozrie priamo na Jordana Tragera a Randa Hawleyho. Zamračí sa, pretože ani jeden sa netvári ľútosťivo. Iba drzo.

„Na tejto škole sa navzájom nebijeme,“ povie. „Robte tak na vlastnú zodpovednosť.“

Otočí sa a niečo píše na tabuľu.

Žiadne bitky.

„Po druhé, a toto je veľmi dôležité. Dúfam, že ma počúvate. Kvôli vám si určite nebudem dávať pozor na jazyk. Ak vaše delikátne egá nezvládnu zopár nadávok, nemáte hrať hokej.“

Opäť niečo napíše na tabuľu.

Poserte sa.

Shane sa zachechce popod fúzy.

„Po tretie. Podchvíľou niektorý debil dostane sprostý nápad, že tým potrebuje zvieratko. Živého maskota, kozu, prípadne prasa alebo niečo podobné. Odteraz také nápady netolerujem. Nechodte s tým za mnou, jednoducho vás pošlem dočerta. V minulosti sme mali nepríjemný incident a ani ja osobne, ani univerzita sa nebudeme stavať do tejto pozície znova. Dvadsať rokov sme nemali žiadneho maskota a tak to zostane na večnosť. Rozumiete?“

Nikto neodpovie, takže na nás zazrie.

„Rozumiete?“

„Áno, pane,“ ozvú sa všetci.

Otočí sa k tabuľi.

Žiadne zvieratká, nikdy.

„Čo za incident to bol?“ nakloní sa ku mne Beckett a pošepká mi do ucha.

Myknem plecom. To teda netuším.

„Možno mali kurča a omylom ho zjedli,“ povie Shane.

Beck zbledne. „To bolo teda kruté.“

„Dobre, to je všetko.“ Jensen tleskne rukami. „Prvá skupina, posrali ste to, môžete ísť domov. Uvidíme sa zajtra o deviatej ráno. Druhá skupina, stretneme sa na ľade o pätnásť minút.“

V miestnosti to ožije. Všetci vstávajú a presúvajú sa k uličke. Než sa dostanem k dverám, začujem trénera. „Ryder.“

Mrknem ponad plece. „Pane?“

„Na minútku.“

Preglgnem obavy a podídem k nemu. „Čo sa deje, tréner?“

Chvíľu mlčí, premeriava si ma. Ide mi to na nervy a bojujem s potrebou hrať sa s rukami. Málokedy ma niekto dokáže zastrašiť, ale z tohto chlapa sa mi normálne potia dlane. Možno preto, že viem, že ma tu nikdy nechcel.

Neznášam ten pocit.

„Bude ti tento kapitánsky post robiť nejaké problémy?“ opýta sa. Myknem plecami. „To čoskoro zistíme.“

„Synak, takúto odpoveď som nechcel počuť.“ Zopakuje otázku. „Bude ti robiť nejaké problémy?“

„Nie, pane,“ poviem poslušne. „Nebude.“

„Dobre. Pretože nemôžem dopustiť, aby bol môj tím na nože. Musíš sa snažiť a ísť im príkladom, rozumieš?“

Na chvíľku sa prestanem ovládať. „S Colsonom sa budete tak isto rozprávať?“

„Nie, pretože on to nepotrebuje.“

„A ja áno? Ani ma nepoznáte.“

Kriste, sklapni už konečne, poviem si v duchu. Stavať sa na zadné pred novým trénerom mi nič dobré neprinesie.

„Viem, že tímový duch nie je tvoja silná stránka. Viem, že vodcovstvo nemáš prirodzene v krvi. Obaja dobre vieme, že ťa tvoji bývalí spoluhráči vybrali pre tvoje schopnosti, nie preto, že si dobrý vodca. Také rozhodnutie väčšinou vedie do pekla. Musím však dodať, že zvyčajne nezasahujem do toho, akého kapitána si hráči vyberú, a nechcem to robiť ani teraz. Ale Ryder, sledujem ťa. Veľmi pozorne.“

Donútim sa nechať ruky visieť pozdĺž tela, aj keď mám potrebu zovrieť ich do pästí. „Ďakujem za upozornenie „Môžem ísť?“

Stroho prikývne.

Odbehnem a na chodbe si zhlboka vydýchnem. Celá táto situácia je pekne na hovno. Netuším, ako sa to celé vyvinie, ale podľa raného incidentu by som povedal, že nie veľmi dobre.

Chvíľu mi trvá, než sa vymochem z budovy. Tréningové priestory Briaru sú väčšie než v Eastwoode, a niektoré chodby sú ako bludisko. Nakoniec sa mi podarí dostať do haly, veľkej miestnosti s vlajočkami visiacimi z trámov a zarámovanými dresmi na stenách. Cez sklenené vchodové dvere zbadám vonku postávať niekoľkých kamarátov.

„To bolo teda zábavné ráno,“ poznamená Shane, keď k nim dorazím.

„Fakt zábavné,“ odpoviem.

Slnko mi praží na tvár. Nasadím si slnečné okuliare. Keď som prvý raz dorazil z Arizony na východné pobrežie, myslel som si, že september v Novom Anglicku býva chladný. Nečakal som, že letné teploty budú pokračovať až do neskorej jesene.

„Druhá skupina to hádam zvládne lepšie než my,“ povie Mason Hawley a ironicky sa usmeje. Mason je Randov mladší brat a väčšinou mu robí sekundanta.

„Pochybujem,“ povie Shane. „Na tento problém neexistuje riešenie.“

Ako na dôkaz z arény vybehne niekoľko hráčov Briaru, a keď si nás všimnú, tváre im potemnejú. Zastavia sa hore na schodoch a vymenia si opatrné pohľady. Na to Case Colson zamrmle niečo Willovi Larsenovi a celá tlupa vyrazí.

S Colsonom si pozrieme do očí. Iba na moment. Na to sa zadíva inam a prejde okolo nás. Celá partia schádza dolu schodmi bez toho, aby si nás všímali.

„Aké milé privítanie,“ zanôti Beckett smerom k ich chrbtom. Keď je sarkastický, vráti sa mu austrálsky prízvuk. Presťahoval sa sem s rodinou ako desaťročný. V podstate za tie roky stratil prízvuk, ale nie celkom. Zavše mu buble pod povrchom.

„Vážne, cítim sa tu veľmi žiadaný,“ povie Shane. „Všetky tieto briarske dúhy a jednorožce vo mne vzbudzujú ľahkomyselnosť.“

„To je skvelé,“ zamrmle Rand nespúšťajúc oči z briarskych hráčov. Vystrie sa a otočí sa na mňa. „Musíme usporiadať mimoriadnu schôdzu. Pošlem správy aj ostatným. Môžeme to urobiť u teba?“

„Druhá skupina má práve tréning,“ poznamená Shane.

Rand už vyfahuje mobil. „Poviem im, aby tam boli na obed.“

Bez vyčkania na môj súhlas začne rozposielať správy. A tak o niekoľko hodín obývačka nášho nájomného domu praská vo švíkoch. Je tu vyše dvadsať ľudí.

So Shanom a Beckettom sme sa sem nasťahovali minulý týždeň. V Eastwoode sme bývali vo väčšom dome, ale v Hastingse, ktorý je najbližšie k briarskej univerzite, nie je veľa možností na bývanie mimo kampusu. Predtým som mal vlastnú kúpeľňu, no teraz sa o ňu delím s Beckettom, ktorý používa priveľa prípravkov na vlasy a zaplnil nimi všetky voľné miesta. Na to, aký je kurevník, je dosť slečinka.

Keď už hovorím o kurevníkoch, Shane prevzal jeho žezlo a namiesto toho, aby venoval Randovi pozornosť, si píše s nejakým dievčaťom, čo doslova pred hodinou stretol v Starbuckse. Od júna sa pokúša vytrkať zo zlomeného srdca. Napriek tomu, keď sa ho na to opýtate, tvrdí, že sa rozišli po vzájomnej dohode.

Upozornenie: Také niečo neexistuje.

„Dobre, sklapnite už,“ zavelí Rand. Spolu s Masonom sú texaskí chlapci, obaja majú výrazný prízvuk, ale kým Mason je typický pokojný južan, starší brat je zavše namosúrený. „Musíme si pohovoriť o probléme so súpiskou.“

Počká, kým sa všetci utíšia, a pozrie sa na mňa.

„Čo?“ zamrmem.

„Teraz si kapitán. Musíš to tu rozbehnúť.“

Opierajúc sa o stenu si prekrížim ruky na prsiach. „Chcem predovšetkým povedať, že som nechcel byť kapitán, a za to, čo ste spravili, ste poriadni hajzli.“

Shane zahúka.

„Hej, fakt hrozný,“ povie Rand a zagúľa očami. „Hodili do pléna Colsonovo meno. Čo sme mali robiť?“

„Vybrať si niekoho iného?“ odpoviem chladne.

„Museli sme im ukázať, že to myslíme vážne. Postaviť proti nim to najlepšie.“

„On nie je ich najväčšia hviezda,“ váhavo prehovorí Austin Pope. Kučeravý chlapec postáva s ostatnými prvákmi pri jednom z kožených kresiel.

Rand na neho zazrie. „Čo si povedal, zelenáč?“

„Len hovorím, že už nie je ‚ich najlepší‘, ‚náš najlepší‘. Všetci sme jeden tím.“

Znie to rovnako mizerne, ako sa my ostatní cítime.

„To je jedno. Môžeme už konečne hovoriť o súpiske?“ opýta sa Rand nedočkavo.

„A čo s ňou?“ zareaguje Beckett znudeným hlasom. Niečo si píše do mobilu a nedáva poriadne pozor. „Jensen si vyberie toho, koho chce.“

„Fíha, to sú ale inšpiratívne slová,“ posmešne povie náš brankár sediaci na sivej pohovke.

„Takže sa vlastne nemusíme báť?“ Austin vyzerá, že mu je naozaj zle. „Nemôže nás odstaviť všetkých, pravda? Čo ak odreže celý Eastwood?“

Všetci sa na neho pozerú.

„Čo?“ nemotorne sa opýta tínedžer.

Shane sa zasmee. „O niekoľko mesiacov nastupuješ v juniorských majstrovstvách sveta. Asi ťažko by mohla nastať situácia, že ťa nevezme do tímu.“

Austin je ten najzriavejší talent, akého som bol kedy svedkom. Teda okrem mňa. Eastwood sa o neho minulý rok vehementne uchádzal a všetci sme boli nadšení, keď prijal ponuku. Na jar ešte nikto netušil, že celá škola padne na hubu.

Hnevá ma, že iba dvadsaťpäť chalanov sa rozhodlo prejsť na Briar. Viacerí spoluhráči väčšinou z radov starších študentov po prevalení tejto veci okamžite zdúchli. Niektorí prešli na iné školy, iní šli hrať za profesionálne tímy. Zopár ich nadobro skončilo. Tým asi najmenej rozumiem. Praví hokejisti nekončia len preto, že sa veci skomplikovali.

Shane má však pravdu. Austin sa nemá čoho báť. Viacerí z nás sa nemusia báť. Nie je ťažké uhádnuť, koho si Jensen vyberie. Takmer určite Shana, Becka a Austina. Patrick s Nazemom sú druháci, ale patria medzi najlepších korčuliarov, akých som kedy videl. Štvrták Micah má zas neprekonateľnú techniku s hokejkou.

Problém je, že keď sa tak obzerám naokolo, vidím viac talentov než voľných miest. Mnohí chalani budú sklamaní.

Rand akoby mi čítal myšlienky. Od hnevu celý očervenie. Kvôli Tragerovi má na líci poriadnu modrinu.

„Ak sa nedostanem do tímu a ten debil Trager áno...“

„Budeš tam,“ uisťuje ho brat Mason, ale jeho hlas neznie celkom presvedčivo.

„To teda dúfam,“ odpovie Rand. „A bodaj by nás tam z Eastwoodu bolo čo najviac. My všetci a skoro nikto od nich.“

Ako nový spolukapitán viem, že by som mal tento sled myšlienok okamžite zastaviť. Zrušiť ho. Nemôžeme predsa otvoriť sezónu v štýle *my verzus oni*.

Lenže bez ohľadu na to, ako veľmi si Jensen želá, aby to nebola pravda, je to presne tak. So spoluhráčmi z Eastwoodu hrám už dva roky. Sme tím a minulý rok sme to spolu dotiahli až do Ladovej štvorky. Nesiahli sme až na pohár, ale tento rok sme pripravení to zmeniť.

Ten, kto schválil toto spojenie, v podstate vzal brokovnicu a vystrelil na tím smerujúci k najvyššej méte.

„Vy to nechápete,“ zahundre Rand. Je evidentne frustrovaný nedostatkom naliehavosti. „To nikto z vás nevie narátať do päť? Už len teraz v tejto miestnosti je nás šestnásť. To znamená, že ak by sme mali všetci nastúpiť, musel by Jensen vyhodíť celú súčasnú súpisť.“

Trpkosť, ktorá mu skrívá tvár, sa začne prenášať aj na niektorých chalánov. Vidím zamračené tváre. Miestnosťou sa ozve nespokojné mrmlanie.

Randa, ktorý je z princípu nepriateľský človek, táto vlna ešte viac popudí. So stuhnutými plecami začne pochodovať hore-dole.

„Už si konečne uvedomujete, že niektorí z nás ani nenastúpia? Chápete to? Bojujeme za vlastné miesto v tíme —“

„Mohol si odísť na inú školu,“ namietne Beckett. Doteraz sa hral s mobilom, no zdvihne hlavu a preruší Randov zlostný monológ.

Rand sa zastaví. „A kam? Okrem toho, dočerta s tým. Chceš, aby som ušiel ako náš kapitán? Ako náš poondiaty tréner?“

Naráža na Scotta Evansa, nášho predošlého trénera. Po spojení škôl odmietol pracovať pod Jensenom. Namiesto toho radšej vzal trénerský džob na nejakej súkromnej strednej v New Hampshire.

„Dobre, tak sklapni,“ povie Shane a mykne plecami. „Prestaň sa sťažovať a začni bojovať o svoje miesto. Dokáž, že sem patríš.“

Rand zatne zuby. Viem, čo si myslí. V briarskom tíme je minimálne desať hráčov lepších než on. A veľmi závisí aj od toho, ako Jensen postaví päťky. Či si cení makačov a bitkárov ako Rand, alebo radšej chce v tíme hráčov, čo budú skórovať.

„A čo ty?“ otočí sa Rand na mňa a prísne sa pozrie. „Fakt k tomu nemáš čo dodať?“

Podráždene mi stiahne žalúdok. Nikdy sme s Random neboli ktovieakí kamaráti. Iste, nedá sa povedať, že by som bol vôbec s niekým „dobrý kamarát“. Ešte aj moji najbližší ma ledva poznajú.

Keď prehovorím, môj hlas znie ako zo záhrobia.

Pustím ruky k bokom a myknem plecami. „Táto situácia je celá nanič, chápem. Ako však povedal Lindley, ak chcete nastúpiť, musíte bojovať.“

Rand sa posmešne zachechce. „No tak, Ryder, ak si myslíš, že sa to týmto končí, si riadny hlupák. Ty isto nastúpiš. Čo však bude nasledovať? Myslíš si, že budeš v jednej päťke s Colsonom a že ti bude kryť chrbát? Bez problémov ti nahrá namiesto toho, aby si užil všetku slávu, lebo neexistuje, aby spolupracoval s niekým s Eastwoodu? Nejde len o to zabojsovať a dostať sa na súpisku. Lebo aj keď ňa vyberú, budeš musieť pretekať proti spoluhráčom.“

V miestnosti zavládne také ticho, že by jeden počul aj pierko unášané vánkom.

Najhoršie je, že Rand má pravdu.

Bez ohľadu na to, z ktorej strany sa na to človek pozrie, všetci sme v sračke.

3

Gigi

Len sme sa pobozkali

Otec má svoju šou *Hokejoví králi* už zopár rokov. Premiéru mala rok potom, čo skončil s aktívnou kariérou, ale dôchodok si takto nepredstavoval. V TSBN mu ponúkli zmluvu s ôsmimi nulami – áno, naozaj ôsmimi –, aby pre nich pracoval ako televízny hlásateľ. Niekoľko mesiacov predtým však spolu s ďalším vyslúžilcom Jakom Connellym hosfoval pre ESPN ako komentátor vtedajšieho finále Stanley Cupu. Táto jediná epizóda dosiahla najvyššiu sledovanosť za posledné roky. V TSBN okamžite videli dolárovky a uvedomili si, že otec sa viac hodí na štúdio než na komentovanie zápasov. Predostreli otcovi a Connellymu nápad s *Hokejovými kráľmi* a zvyšok je už minulosť.

Rozprávajú sa o všetkom, čo sa týka hokeja, o NHL, o študentských aj medzinárodných ligách. Dokonca sa občas venujú stredoškolskému hokeju. Nič nie je tabu a diváci to zbožňujú. Mňa však najviac bavia názvy jednotlivých reportáží. Producenti sú veľmi kreatívni. Okrem toho fičia na aliterácii.

Práve preto dnešnú tému dňa uviedli pod názvom **BRUTÁLNY BRIARSKY CHAOS**. Dnešný ranný cirkus sa dostal až do hlavných športových správ.

„Trošku melodramatické, nemyslíš?“ poviem otcovi pár hodín po skončení vysielania. „Nebolo to také šialené, a už vôbec nie chaos. Nanajvýš zopár kvapiek krvi.“

„Hej, ale nejakو musíme udržať sledovanosť. Brutalita v hokeji predáva.“

„Uvádzaš šou, v ktorej vystupuje Jake Connely, najkrajší muž sveta. Ver mi, že so sledovanosťou nebudeš mať problém.“

„Nie, nie, nie,“ zahundre. „Vieš, ako mi je, keď hovoríš o Connelyho výzore. Mám pocit menejcennosti.“

Odfrknem si.

„Čo je to s tebou a mamou, že ho považujete za príťažlivého? Mne pripadá priemerný.“

„No to teda nie je.“

„Dohodnime sa na rozdielnom názore.“

Zasmejem sa a vyťahnem zo skrine tepláky. Idem k Whitney, pozrieme si spolu film.

„Už si sa dnes rozprávala s bratom?“ opýta sa otec.

„Nie. Včera som mu písala, poslala nejaký smiešny obrázok, ale inak nič. Prečo? Už zase zmizol z radaru?“

Keď moje dvojča skladá hudbu, má občas tendenciu stratíť pojem o svete. A večne má vybitý mobil, takže mama sa stále strachuje a potom mi vypisuje, či o Wyattovi niečo neviem.

„Nie, nie, to vôbec. Ráno som sa s ním rozprával. Nemá teraz nič na práci, takže uvažuje, že by na pár týždňov prišiel domov.“

Wyatt na rozdiel odo mňa nechodí na vysokú. Oznamil to rodičom deň po maturite, a to aj napriek tomu, že ho prijali na tri najlepšie školy v krajine vrátane Juiliardu. Posadil ich na gauč a s vážnosťou (teda tak vážne, ako môže vyzerať človek v roztrhaných rifliach a obnosenom tričku) im oznámil, že štúdium mu nemá čo ponúknuť, že sa chce vydať cestou hudby a že nemá zmysel o tom diskutovať, ďakujem.

O tri týždne sa odsťahoval do Nashvillu. A to ani nie je country spevák, skôr niečo medzi folkom a poprockom. Nie som si istá, či by som ho vedela bližšie špecifikovať. Jediné, čo viem, že je fakt dobrý. Vlastne úžasný. Zdedil hudobné gény po mame.

Čo je však na bratovi najhoršie? Že zdedil aj otcov talent. Vie hrať hokej. A dosť dobre.

Akurát že nechce.

Nedokážem to pochopiť. Kto by nechcel hrať hokej?

Čo je to, dopekla, s ním?

„V každom prípade, keď už príde domov, nechcela by si prísť aj ty? Možno tento víkend alebo nasledujúci?“

„Hej, to by asi šlo. Do otvorenia sezóny ostáva ešte zopár týždňov.“

„Ako to inak šlo s mužmi? Myslíš dnes ráno.“

„Netuším. Ako som ti už vravela, trvalo dve minúty, než Jordan vyštartoval na jedného z hráčov Eastwoodu. O chvíľu to Luke Ryder ukončil.“

„Ten Ryder sa mi nepáči. Netuším, ako chce fungovať pod Jensonom, ten nemá nervy na také hlúposti.“

„Popravde, zrejme nikto veľmi nemá šancu.“

„Ak sa obávaš, že Case sa nedostane do tímu, je to zbytočné. Som si istý, že nastúpi.“

„Nie, neobávam, ale pekný mostík. Začínaš nahadzovať?“

„Nehovorím o žiadnej rybačke,“ povie otec nevinne, „ale keď už o tom hovoríš...“

Zagúľam očami. „Nie, nie sme spolu, ak sa pýtaš na to. Viem, že si ním posadnutý, ale mal by si sa už odosobniť.“

„Nie som ním posadnutý,“ zaprotestuje otec. „Len sa mi ten chlapec pozdáva. Mal som pocit, že je pre teba dobrý.“

To aj ja.

Až kým ma nepodviedol.

O tom však otec nevie. Ako rodina držíme spolu, ale o niektorých veciach sa jednoducho nerozprávam. Nediskutujem o sexe. Neriešim s nimi, koľko vypijem na večierku, alebo že si občas dám trochu trávy.

A už vôbec nediskutujem o tom, ako chlapec, do ktorého som bola bláznivo zaľúbená, keď som mu vyznala lásku na večierku, pobozkal inú babu. Určite nie.

„No nič, musím bežať,“ poviem skôr, než otec začne klásť ďalšie otázky. „Máme s Cami a Whitney filmový večer.“

„Dobre, pozdrav ich. Lúbim ňu, Stan.“

„Odkážem. Aj ja teba.“

Preruším hovor a v tej chvíli mi pípne správa od Casa. Museli mu asi horieť uši.

CASE:

Mohli by sme sa porozprávať?

Hľadím na odkaz. Palec mi spočíva nad displejom, ale nedokážem sa prinútiť odpísať.

Viem, že by sme to mali spraviť. Cez leto bolo jednoduché vyhýbať sa jeho správam a telefonátom, ale teraz, keď sme obaja nazad v kampuse, asi by bolo lepšie vyčistiť vzduch. Zároveň však neviem, čo k tomu všetkému dodať. Rozišli sme sa, neplánujem sa s ním dať znova dokopy, a ešte nie som pripravená kamarátiť sa s ním.

CASE:

Asi by som mal dodať, že stojím pri dverách.

Dočerta. Pripravil ma o možnosť rozhodnúť sa, čo s ním. Trochu podráždene docupitám k dverám a prudko ich otvorím.

Case tam stojí v teplákoch, čiernej mikine a šiltovke nasadenej naopak. Pri pohľade na môj nespokojný výraz si nervózne zahryzne do pery.

„Ja viem, so debil. Nemal som sa tu len tak zjaviť bez ohlásenia.“

„To si teda nemal,“ súhlasne odpoviem.

„Okrem toho by som ti asi mal vrátiť toto.“ Podáva mi prístupovú kartu k dverám do Hartford House.

Rýchlo ju uchmatnem. Dočerta. Celkom som ňu zabudla.

„Ale keď už som tu...“ Nahodí svoj typický úsmev, pri ktorom sa zvyčajne celkom roztopím.

Dnes sa však až tak úplne neroztápam, pretože sa hnevám, že prišiel bez pozvania.

„Daj mi päť minút.“ Odmietavo sa na neho dívam, takže sa na mňa prosbne zahľadí svetlomodrými očami. „Prosím?“ dodá zastretým hlasom.

Pootvorím dvere. „Dobre. Ale práve odchádzam. Whitney ma čaká.“

„Nebude to dlho trvať," slúbi mi.

Vojde na chodbu. Jeho mocná svalnatá postava dominuje malému priestoru. Hartford House je jeden z tých lepších internátov na Briari. Mám tu dvojizbový apartmán. Je to jedna z najstarších budov, celá zarastená brečtanom, a keďže ju postavili predtým, než na univerzite začali využívať každý štvorcový meter, izby a apartmány sú väčšie než inde. Hartford stojí na okraji kampusu kúsok od bežeckých tratí, čo mi vyhovuje. Niekolkokrát do týždňa si privstanem a mám čas zabehať si ešte pred tréningom. Nikdy som nemala v láske posilňovne. Radšej chodím von, dokonca ešte aj v zime.

Case namiesto toho, aby okamžite načal ťažkú tému, začne zľahka. Strčí si ruky do vreciek.

„Ráno to bolo brutálne," povie. „Viem, že ste sa na nás prišli pozrieť."

„Hej, vládlo tam napätie. Vyčistil vám potom Jensen žalúdok?"

„To teda vyčistil." Zamračí sa. „A potom ma vyhlásil za jedného z kapitánov."

Zomkne ma pocit prekvapenia. „Vážne? Prečo to nenechal Demainovi?"

„Ach, on si nevyberal. Zvolili ma chalani. A to nie je všetko. Jensen povedal, že na to, aby z nás bol ozajstný tím, potrebujeme dvoch kapitánov. Čo je teda poriadna somarina. Nikto z nás ozajstný tím nespraví." Z jeho slov takmer srší hnev. „A druhý kapitán nie je nik iný ako Luke Ryder."

Nadvihnem obočie. „To nemyslíš vážne. Jeho zvolili za kapitána? Veď má charizmu ako kaktus."

Case sa zachechce. „To je celkom výstižné."

Nasleduje pár sekúnd ticha a ja sa v duchu chystám na zmenu témy. Cítim to rovnako ako to, že prichádza dážď. Som barometer citlivý na zrážky a trápne rozhovory.

„Chýbala si mi."

Jeho slová akoby medzi nami viseli. Keď niečo také povie, moje srdce si s tým nevie poradiť.

Zahryznem si do líca. „Case...”

„Viem, že nemám právo to povedať. Len... mi chýbaš. Neviem si pomôcť.“ Zaváha. „Chýbam aj ja tebe?”

Úprimne sa na mňa zahľadí. Znova mi to zasiahne srdce. Je to naozaj, pretože Case je naozaj dobrý chlapec. To, čo urobil, neurobil so zlým úmyslom. Skutočne verím, že mi nechcel ublížiť. Spravil chybu.

Nie, opraví ma ostrý vnútorný hlas. Nespravil chybu.

Spravil to vedome.

„G?” vyzve ma.

„Jasné, že mi chýbaš,” poviem, lebo som mu nikdy nedokázala klamať. „Nič to však nemení na tom, že sme sa rozišli.”

Zatvári sa zronene.

Porazenecky vydýchne a podíde bližšie k čiernej koženej sedačke, čo nám kúpili rodičia spolubývajúcej, keď zistili, že predošlý gauč je z nejakého bazáru v Hastingse. Myjni rodičia sú... nuž, *snobi* je slabé slovo. Sú to však snobi s dobrým vkusom.

Case sa hodí na gauč a chytí si tvár do dlaní.

Chce to veľa úsilia odolať, aby som ho neobjala. Vždy som neznášala Casa rozrušeného. Je to pre neho veľmi neprirodzená póza. Normálne je optimista, všetko berie s gráciou. A ako som povedala, je to dobrý človek. S dobrým srdcom. Nedokážem ho neznášať.

Nakoniec zdvihne hlavu. „Chcem ťa naspäť. Prosím, láska.” Mierne sa mu zlomí hlas. „Neznášam dni, keď nie som s tebou.”

V pancieri, čo som si vytvorila okolo srdca, sa vytvorí malé praskliny.

„Viem, že aj ty si z toho mimo,” povie túžobne. „Že nie sme spolu. Toto leto bez teba bolo brutálne. Nedokázal som to vydržať.”

Áno a nie. V lete mi skutočne chýbal. Nebudem sa tváriť, že nie. Taktiež som zaspávala s plačom a písala zamilované listy do poznámkovej aplikácie v mobile, odsek za odsekom, ako ma ranil a čo by sa muselo stať, aby sme sa dali znova dokopy.

Popravde ani neviem, či je to vôbec možné. Nie som chladný a neoblomný človek. Kamaráti mi hovoria, že príľahko odpúšťam. A Casovi som naozaj odpustila.

Neviem však zabudnúť, čo mi urobil.

„Podviedol si ma,“ pripomeniem mu odmeraným hlasom.

„Len sme sa pobozkali,“ povie skrúšene.

Než sa dokážem zastaviť, hrdlo mi zaplaví vlna hnevu a rozhorčenia. Otvorím ústa, ale on ma predbehne.

„Viem, chápem to. Nezhodneme sa na tom, čo je podvádzanie. Nemyslím si, že to, čo som spravil, je technicky podraz –“

„S niekým si sa bozkával! To nie je len bozk, Case. Podviedol si ma.“

„Dobre, tak som somár. Beriem za to plnú zodpovednosť.“

Je to presne taká istá výmena názorov ako vtedy v júni, keď sa priznal. Presne rovnaká, ako keď sa ma pokúsil získať naspäť. Mám toho plné zuby.

„Chceš sa ku mne vrátiť, a pritom nie si ochotný priznať, že si ma podviedol.“

„Bola to chyba.“ Všimne si môj prísny výraz a zatvári sa skrúšene. „Dobre teda. Tak som ňa podviedol. Podviedol som ňa a ľutujem to každú sekundu. Bol som opitý a spanikáril som, pretože to medzi nami začínalo byť vážne... jednoducho som spanikáril,“ zopakuje a zahanbene zvesí hlavu.

Cítim sa trápne, ako nad ním stojím, tak podídem bližšie a sadnem si. Držím si odstup, no on sa mi otočí čelom. Má dlhé nohy a ošúchanou teniskou sa mi dotkne ponožky.

„Povedala si, že o tom popremýšľaš,“ pripomenie mi tichým hlasom. „O tom, či mi ešte dáš šancu.“

Unavene si vzdychnem. „Premýšľala som. Ako som ti však povedala v poslednej správe, nechcem sa s tebou dať znova dokopy.“

Zosmutnie. Načiahne sa po moju ruku a ja mu dovoľím, aby ma chytil. Prepletie svoje prsty pomedzi moje. Jeho ruka je mi povedomá. Teplá a suchá, s mozolmi na dlhých prstoch.

Hypnotizuje ma pohľadom. „Prosím. Chcem ti dokázať, že to myslím vážne a nehrám žiadnu hru. Spravil som chybu a postavil som sa k nej čelom. Chcem len, aby si vedela, že nezáleží na ničom inom, len na tom, že ňa ľúbim.“

Zaplesá mi srdce. Ani netuší, ako dlho som čakala na tie slová. Vlastne celý rok a pol, čo sme boli spolu. Casovi som okamžite prepadla, ale dlho som odolávala, aby som mu nič nepovedala. Bála som sa, že ho tým odplaším. A keď som konečne vyslovila tie slová, neopätoval ich. Iste, náhle ich začal opakovať, keď pobožkal niekoho iného. Ale v tú noc, keď som povedala *ľúbim ťa*, nepovedal aj ja teba.

Spomienka na ten večer ma bodne do srdca ako šíp.

„Neveríš mi,“ povie Case a premeria si ma.

„Neviem, či je to tak... a neviem ti na to nič viac povedať. Rozišli sme sa.“

Pomaly prikývne. Prehrabne si blond vlasy a pritiahne svoju pozornosť na silnú sánku. Každé iné dievča by sa na neho pozrelo a hodilo by sa mu okolo krku so slovami: *Jasné, samozrejme, že ťa prijmem nazad!*

Ja však nebudem taká ústretová. Nie po tom všetkom, čo sa udialo.

„V poriadku, chápem,“ povie Case po dlhej odmlke. „Tak sa ti budem pratať z cesty.“

Zomkne ma pocit viny. Skôr než vstane, pevne mu stisnem ruku.

„Hej,“ uistím ho. „Stále som tvoja kamarátka. Vieš, ak ma budeš niekedy potrebovať, stačí len zdvihnúť telefón, dobre?“

„Viem. A tiež tu budem vždy pre teba.“ Vstane a vytiahne ma na nohy. „Vstávaj, mal by som odísť. A na teba čaká Whitney.“

Pri dverách ma Case pustí a roztiahne ruky. Neviem odolať a vstúpim do jeho náručia. Mám pocit, akoby som prišla domov.

Na moment zaváham a mám potrebu pozrieť sa nahor. Nechať jeho pery skĺznuť nadol a oddať sa bozku.

Potom si však predstavím tie pery na ústach niekoho iného, a tá potreba okamžite zmizne.